No. 8. 184[illegible]

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 19 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

— Te Venetie had in den avond van 30. December in den schouwburg ook eene soort van [illegible] plaats; al de dames hadden [illegible] welke als kleine vaantjes uit de loges wapperden.

DUITSCHLAND.

— Nopens den staat der graanmarkten in Hongarijë, deze koornschuur van Europa, worden de meest gunstige berigten ontvangen, en alles schijnt aan te kondigen, dat er voor de naaste tijden geene schaarste noch duurte te vreezen is.

— De beweging der Oostenrijksche troepen naar de Italiaansche grenzen, gaat onafgebroken voort.

— Naar luid der laatste berigten uit Konstantinopel, nam de cholera aldaar toe.

ENGELAND.

— In 1847 zijn van Liverpool vertrokken 134,524 landverhuizers, hetwelk de opgave van 1846 met 59,611 overtreft. Van deze landverhuizers gingen 103,665 naar de Vereenigde Staten en 30,307 naar Canada of de andere Britsche koloniën van Noord-Amerika.

— De *Galestead Observer*, gewagende van den dood van eenen ouden bootsman van het Engelsch zeewezen, den heer *Alexander Brown*, een Schot, oud 73 jaren, die gediend had in de oorlogen ter zee tegen Frankrijk en verscheidene jaren in laatstgenoemd land doorbragt als krijgsgevangene, herinnert dat die zeewolf op eene zonderlinge wijze in den echt trad. Eens wandelde hij tusschen Schields en Hartley, toen hij digt bij het park van Withey eenen hoop vrolijke meisjes ontmoette. Eenige boertige woorden werden uitgewisseld, en een der meisjes vroeg hem, of hij geen lust gevoelde om te trouwen. Zijn antwoord was: Ja. « Welaan, wie kiest gij dan?" Dat was moeijelijk; *Brown* was geen Turk, maar wel Engelsch matroos: hij mogt dus niet denken aan de veelwijverij, door den koran veroorloofd, en alle die juffers waren aantrekkelijk. Als goed zeeman gaf hij zich aan het toeval over. « Ik zal trouwen, riep hij uit, met degene uwer die het verst zal springen. Dat behaagde aan de meisjes en zij gingen aan het springen. . . . . maar eenen man. De jonge en lieve *Nancy Nesbitt* behaalde de zegen en van 's anderdaags af was zij mistress *Brown*. Luidens het Engelsch blad waren zij langen tijd gelukkig en wonnen zij veel kinderen.

BELGIE.

BRUSSEL, den 14. Januarij. De zitting der correctionele regtbank van eergisteren heeft de bijzonderheid geopenbaard, dat het vrouwvolk sedert eenigen tijd de octrooiregten smokkelt. Vier vrouwen stonden onder deze betigting te regt. De eerste had twee kilogrammen sauciezen, *by wyze van kousebanden*, om hare beenen gebonden, en wilde aldus de stad binnenkomen; de tweede had onder haren halsdoek zes patrijzen verborgen, en een zevende in haar zak; de derde had zich eenen *cul de paris* gemaakt, door vier pond rundvleesch in eenen zak onder hare rokken te hangen; eindelijk, de vierde, als eene min gekleed, had onder haren borstlap eene flesch cognac-brandewijn zeer netjes verborgen. De vier betigten zijn elk verwezen tot 100 guldens boete.

— Op het platte land, in de omstreken van Valencyn, schijnt thans eene bende van varkens-dieven te bestaan; want bij vele boeren heeft men des nachts de varkens gestolen. Te Epinoy onder anderen zijn er twee geroofd, en de dieven zijn onbeschaamd genoeg geweest, om op de deur te schrijven: *Jufvrouw, als gy uwe varkens eenen anderen keer niet beter mest, zyt gy onze kalandisie kwyt.*

NEDERLANDEN.

GRONINGEN, den 12. Januarij. De griep, waaraan sinds de laatste twee of drie weken ook hier ter stede een buitengewoon groot aantal menschen in meerdere mate lijdende waren, en die het gewone wekelijksche sterftegetal voor deze stad (20) in de voorgaande week tot het ongewone getal van 47 sterfgevallen had gebragt, heeft in de nu afgeslotene week (van den 7. — 13. Januarij) dat cijfer tot 67 opgevoerd. Als men onder dit getal niet enkel hoogbejaarden, maar ook velen in de kracht hunne levens ziet weggerukt, dan baart deze toestand veel bekommering en koestert men de wensch, dat spoedig de weersgesteldheid moge medewerken tot eenen verbeterden gezondheidstoestand.

— De tegenwoordige vrij strenge winter, doet weder bijzonder uitkomen het nut der inrigting welke voorleden jaar in Amsterdam werd daargesteld, ten behoeve van minvermogenden. Tegen betaling eener geringe som, 10 cents in het geheel, kan men aldaar ontbijt en middagmaal bekomen, en dat gebruiken in een daartoe opzettelijk verwarmd lokaal; terwijl men er ook, om niet, des avonds na 8 ure een stroolegerstede leent aan zulken, die eigen huis en haard missen. Van een en ander wordt natuurlijk veelvuldig gebruik gemaakt, en wenschelijk ware het dat het voorbeeld van Amsterdam in meer andere, vooral groote, steden navolging mogt vinden.

— Men verneemt, dat aan den kapitein van het 1e regiment artillerie, *Gayet*, aan welken een officier van de marine zal worden toegevoegd, den last is opgedragen, om te Luik het gieten van een aantal ijzeren kanonstukken voor de Nederlandsche marine te gaan surveilleren.

Zoo wij verpligt zijn, om ons van bruikbaar geschut te voorzien bij onze naburen, waartoe hebben wij dan hier eene kostbare zoogenaamde rijks-geschutgieterij noodig? Van beiden een: of het vereischte (?) geschut *kan* op 's rijks-geschutgieterij vervaardigd, en dan is het eene schanddaad te meer dat men zich tot de vreemdelingen wendt, en zich, bij eene zoo gewigtige zaak als het aanschaffen van goede wapenen, geheel aan hunne discretie overgeeft; — of men is op 's rijks-*geschutgietery niet in staat*, om *geschut* te leveren van zoodanig gehalte als thans gevorderd wordt, en dan zou, onzes bedunkens, die kostbare inrigting wel kunnen worden afgeschaft, ten ware men in dit, gelijk in vele andere gevallen, er op uit mogt zijn om de kaars aan de beide einden te gelijk te branden, — ten koste van het volk en de burgerij. (*de Burger.*)

— In Overijssel begint de longziekte zich wederom op onderscheidene plaatsen te vertoonen.

MIDDELBURG, den 17. Januarij. In den morgen van den 6. dezer, tusschen half zeven en zeven ure is er brand uitgebarsten in de schuur op de hofstede van den landman *L. Groenewegen Lz.*, onder Sint-Maartensdijk (eiland Tholen), die zoo snel toenam, dat de knecht *Jillis van Beveren*, die zich met de meid tot het verrigten zijner werkzaamheden in de schuur bevond, naauwelijks den tijd had om de paarden los te maken en de deuren der stallen open te zetten, zoodat 24 beesten, waaronder 10 koeijen, 4 runders, 1 paard en 3 varkens de prooi der vlammen zijn geworden, met de schuur, die tot den grond toe is afgebrand. Gelukkig is door de aangewende pogingen van de daarbij gekomene lieden, het huis, dat vast aan de schuur stond, behouden gebleven.

— Het ijs heeft wederom gedurende dezen winter onderscheidene slagtoffers geëischt: uit verscheidene oorden van ons vaderland zijn daarvan berigten gedaan; tot heden hadden wij in onze omstreken nog van geen ongelukken deswegens vernomen. Heden echter wordt ons het berigt medegedeeld dat gisteren namiddag, op de vest van het fort tusschen Vlissingen en Koudekerke, bij het schaatsenrijden een elfjarige knaap door het ijs stortte, en ongelukkiglijk niet meer is kunnen gered worden; wel zijn er daartoe pogingen aangewend, maar vruchteloos. Eenige ter hulp toegeschotene personen zijn zelf niet zonder levensgevaar gered.

— Ziet het licht 't eerste nommer van een nieuw protestantsch blad, *de Fakkel* getiteld, dat eene veelbelovende proeve geeft van talent in het schelden en razen op de katholijken. Wanneer zal men toch leeren inzien, dat men daarmede niet vordert; wanneer zal men de hoofdles des Christendoms, de liefde, meer in beoefening brengen? 't Is intusschen te hopen dat *de Fakkel* het, in waarheidsliefde, winnen mag van de *Evangelische Kerkbode.*

— Zr. Ms. stoomschip *Cycloop*, onder bevel van den kapitein-luitenant *J. F. A. Coertsen*, is eergisteren uit Texel naar Falmouth vertrokken, tot het overbrengen van matrozen voor Zr. Ms. transportschip *Dordrecht*, op de reis van Hellevoetsluis naar Suriname aldaar binnen.

— Kaapsche berigten tot 5. November vermelden, dat Zr. Ms. brik *de Zwaluw*, onder bevel van den kapitein-luitenant ter zee *C. Noorduyn*, van Texel naar Batavia, den 3. dito uit de Tafelbaai de reis heeft voortgezet.

INGEZONDEN STUKKEN.

POSTERIJEN.

Aan de Redactie der Vlissingsche Courant.

Niet ten onregte beklaagde zich in een uwer jongste bladen een *Vriend van billijkheid* over de vertraging in de afzending der brieven voor Vlissingen bestemd en de late uitgifte derzelve aldaar, waardoor het onmogelijk wordt met keerende post te antwoorden. Het ware echter te wenschen, dat dit de eenige klagt was welke met grond tegen de Directie van het Postkantoor alhier kon aangeheven worden. — Doch, hoe zal men het noemen, billijk of onbillijk, dat aan iemand die jaren achter een *f* 11.— heeft betaald voor een zoogenaamd *droit de boite*, zijne brieven worden geweigerd, wanneer de post des avonds na 10 uren aankomt? Ook zelfs wanneer hij dit om redenen van gewigtigen aard vriendelijk verzoekt? Ook zelfs wanneer hij dit voor eene enkele keer, in een exceptioneel geval, dringend vraagt?

Schrijver dezes bevond zich dezer dagen in het geval dat hij een' brief was wachtende waarbij eene familie-zaak van zeer teederen aard en groot belang op het spel stond. — Daar nu de post sedert eenige dagen, ten gevolge van tegenstand door ijs, des avonds omstreeks 10 uren aankomt, vroeg Schrijver aan den heer Directeur van het postkantoor alhier, of hij bij aankomst der post, dezen brief zou kunnen krijgen, al ware het ook ten 11 uren of later; zich verbindende om onmiddelijk na aankomst der post, zich aan het postkantoor te vervoegen, ten einde de verlangde brief aftehalen. — Het antwoord was: *als de post voor 10 uren aankomt kunt gij uwe brieven krijgen, maar na 10 uren niet meer.* Schrijver beriep zich op zijn *droit de boite*, dat hij nu jaren achter een had betaald; — doch het antwoord was: *dat dit geen regt gaf om nog na 10 uren de brieven te ontvangen.* — Schrijver gaf vervolgens te kennen, dat eene belangrijke familie-zaak, hem er het hoogste belang in deed stellen, om nog denzelfden avond de verlangde brief te hebben; doch het antwoord bleef hetzelfde en niets kon baten.

Intusschen zal de lezer van dit artikel toch wel vermoeden, dat de heer Directeur voor deze volgehoudene weigering redenen zal opgegeven hebben, en teregt. Ja, Zijn Ed. heeft drie redenen opgegeven, namelijk:

de eerste was: *ik mag niet;*

de tweede was: *als ik het voor den eenen doe moet ik het voor den anderen doen;*

de derde was: *zelfs de Gouverneur krijgt zijne brieven niet.*

IK MAG NIET. — Dit zou eene alles afdoende reden kunnen heeten, indien men kon aannemen, dat zij haren grond had in een uitdrukkelijk verbod der hooge regering.

Men zou dit moeten eerbiedigen, al zag men er de wijsheid en doelmatigheid niet van in. Maar het laat zich reeds dadelijk vermoeden, dat dit het geval niet is. Welk belang zou toch de regering er bij kunnen hebben, om de burgerij en den handel te plagen, door volstrekt te gebieden, dat brieven, die vaak hoogst gewigtige zaken van verschillenden aard be-

GESCHIEDENIS VAN EEN HOUTEN BEEN.

—

I.

Wij waren het venster genaderd, door hetwelk het windje ons frisch en welriekend tegen woei. Mijn oom Frederik ging voort met zwijgende den rook van zijnen uitmuntenden tabak van Canada in te ademen. Henry en ik hervatteden ons gesprek, dat een oogenblik afgebroken was.

– O! zeide Henry met warmte, ja, het is valsch te willen voorgeven, dat de liefde het gevoel is, die den magtigsten invloed op het zedelijke gestel der vrouwen uitoefent; het is valsch te zeggen, dat al hare gedachten, dat al hare daden regtstreeks op de liefde betrekking hebben, of er noodzakelijk uit voortvloeijen. De vrouwen hebben levendige en krachtige gevoelens noodig; maar deze gevoelens kunnen even zoowel de vaderlandsliefde, de familieliefde als de zinnelijke liefde verschaffen. Ik wil hier niet op eene verwaande wijze, om mijne opinie te handhaven, de overoude overleveringen der oudheid bezweren. Ik zal hier noch van de edele vaderlandsliefde en van de verhevene verloochening der vrouwen van Sparta en van Rome, noch van het oorlogzuchtige karakter dier fabelachtige amazonen, wier hart slechts sloeg in het gevaar van den veldslag, spreken. Gij zoudt mij zekerlijk zeggen, dat al deze gevoelens uitzondering, buiten het middelpunt der natuur zijn, even als of het aan ons ware, de grenzen van wat natuurlijk is aan te wijzen en te bevestigen, dat dit in of buiten de natuur is. Onze maatschappelijke stelregel heeft de vrouwen van alle begoocheling berooofd. De eeuw die vroeger geestdrijvend en schijnheilig was, is thans ongeloovig en godslasterend onverschillig geworden. De vrouwen hebben zich met deze voortgaande beweging laten medeslepen, en hebben zich ontdaan van dat godsdienstige geloof, dat de ziel veredelt en het hart zuivert. Men heeft zoo veel gespot met de vrouwelijke kunstenaren, met de vrouwelijke auteurs, en in het bijzonder met de geleerde vrouwen, dat bijna alle de kunsten, de letteren en de wetenschappen hebben moeten vaarwel zeggen. Eenige zeldzame en schitterende uitzonderingen kunnen geene wet maken in de algemeene vraag. Onze politische inrigtingen hebben de vrouwen van alle deelgenootschap in de ernstige zaken uitgesloten, om haar in de begrensde eentoonigheid van het huiselijk leven op te sluiten. Wat is er dan voor wonderlijks in, na dit alles, dat zij op het schepsel al die schatten van genegenheid, die God in haar hart heeft gelegd, hebben overgebragt? Maar, nog eenmaal, onze vrouwen, zijn slechts zóó als wij ze zien, door dat wij ze zoo gemaakt hebben. Zij gehoorzamen aan de ingeving, die de welvoegelijkheid, de opvoeding, en misschien ook de invloed van het klimaat en hare ligchamelijke gesteldheid op haar karakter uitoefenen. In Italië en in Spanje, onder die brandende zon, die het bloed doet koken, op dien welriekenden grond, die doet beminnen, verdeelt een ander gevoel, dat de vrouwen met de melk inzuigen, hare gesteldheid: het is de goddelijke liefde, tot dweeperij gedreven. In die warme zielen is er genoeg sap, om deze twee liefden te gelijk te onderhouden: de aardsche en de hemelsche. Vreeselijke worstelingen echter moeten in haar hart ontstaan, door deze vreemde toenadering. Dan zijn het de gebeurtenissen, de onvoorziene omstandigheden, die de oplossing besluiten; maar ik wilde voorzeker niet bevestigen dat, met gelijke kansen, de aardsche liefde de bovenhand behield.

Henry zweeg. Mijn oom Frederik had zijne pijp weggelegd, en zijn hoofd was op de borst gevallen, in eene houding van smartelijk nadenken.

– Ja, zeide hij na eenige oogenblikken, deze vreemde toenadering doet wel wreede worstelingen in het hart eener arme vrouw ontstaan.

En hij verviel weêr in nadenken.

– Kinderen, hernam hij weldra, het hoofd opheffende, luistert eens naar een verhaal, een wel wreed verhaal, waarvan ik de held ben geweest, en dat misschien eenig licht over de zaak, waarover gij het oneens zijt, zal werpen: het is de geschiedenis van mijn houten been!

Op deze woorden sprongen Henry en ik van genoegen op onze stoelen. Honderd malen hadden wij aan onzen oom, den kommandant, het verhaal van het gevecht, waarbij hij zijn regter been had verloren, gevraagd, en honderd malen had het vrolijke gelaat van den goeden grijsaard, die er toch wel van hield, voor ons de oorlogzuchtige jaarboeken van zijne jeugd te ontrollen, zich op deze lastige vraag, onaangenaam te zamen getrokken. Ook was het met eene levendige voldoening, dat wij hem duidelijk de woorden, die volgen zullen, hoorden spreken. Wij verboden ons elke luidruchtige uitdrukking, en onze oom begon aldus.

(Vervolg hierna.)

vatten, aan de eigenaars gedurende vele uren te onthouden, of hen buiten de gelegenheid te stellen te beantwoorden met keerende post? Dit laat zich niet denken en het *ik mag niet* zal dus hier, als men een gezonden zin aan de woorden wil hechten, beteekenen: *ik wil niet.*

Te meer mag men dit aannemen, als men dit *ik mag niet* in verband beschouwt met

ALS IK HET VOOR DEN EENEN DOE, MOET IK HET VOOR DEN ANDEREN DOEN. — Dit veronderstelt dat de Heer Directeur het wel degelijk mag doen, ja zelfs, dat Zijn Ed. ook aan *anderen*, des noods aan allen, de brieven zou *mogen* afgeven. — Dat de brieven, na zekere late avond-uren, niet meer algemeen besteld worden, dit is zeer wijs en voorzigtig. — Ook hebben niet allen, die brieven ontvangen, zulk een overwegend belang er bij, dezelve eenige uren vroeger of later te hebben, maar wanneer een geabonneerde, die jaarlijks *f* 11.— betaald (terwijl anderen, om dit in het voorbijgaan aan te merken, slechts *f* 8 betalen), in een enkel dringend geval eens een brief wenscht te ontvangen, buiten de kantoor-uren, en dit wordt hem onbeleefd en zonder aanvoering van geldige redenen geweigerd, — hoe zou men zoo eene handelwijze best noemen?

ZELFS DE GOUVERNEUR KRIJGT ZIJNE BRIEVEN NIET! — De nietigheid en ongehoorde dwaasheid dezer grond van weigering valt zelfs den onkundigsten in het oog. — Kan men de brieven die de Gouverneur ontvangt en over zaken van het publiek bestuur handelen, gelijk stellen met een' enkelen brief, wier tijdige of te late ontvangst jammer en onheil kan keeren, of teleurstelling en droefheid over eene familie kan brengen. Het zou al eene zeer ellendige troost zijn, voor iemand die wist dat er een brief aan het postkantoor lag, waarvan het bezit voor hem onberekenbare waarde had, te moeten denken: *de Gouverneur krijgt ook zijne brieven niet, ik moet mij dus het gemis, hoe hard het vallen moge, laten welgevallen.*

De Gouverneur van Zeeland, die volgens het eenparig en onverdeeld gevoelen van allen die Zijne Excellentie kennen, de humaanste, innemendste en gedienstigste mensch is, die men zich denken kan, zal er voorzeker weinig mede gediend zijn, dat zijn geachte naam gebruikt is, om eene weigering te motiveren; die, om het zachtste mogelijke woord te gebruiken, geheel willekeurig is.

Doch genoeg. — Ieder beoordeele de handelwijze van den heer Directeur van het postkantoor, naar zijne wijze. Ik beroep mij op de publieke opinie, wier uitspraak wel billijk zal zijn.

MIDDELBURG, den 14. Januarij 1848. J. J. DE KANTER.

MENGELINGEN.

Onder het opschrift LORD JOHN RUSSELL EN RAPPARD, bevat de *Cath. Ned. Stemmen* een artikel, waarvan wij hieronder het laatste gedeelte laten volgen.

—

Onze landsvader RAPPARD begon zijne groote loopbaan als officier der regtbank te Zutphen, sprak daar regt in zake van houtdieverijen en overtredingen op de jagt en trok toen slechts een paar ellendige duizend guldens van den lande; hij werd alras president van het provinciaal hof van Gelderland, dijkgraaf, lid der Tweede Kamer, enz. enz. en trok alstoen te zamen eene nietsbeteekenende duizend gulden of acht: thans is de man minister van financien, en behalve de zoete baantjes, zal het tractement met bureaukosten zoo ongeveer dertig duizend klinkende hollandsche nieuwe guldens beloopen, waarvoor onze Excellentie voornamelijk de Catholijke burgertjes van Hattemnichts, zegt de nieuwe *Fakkel*, voortreffelijk wil regeren. Ook 's mans betrekkingen zijn ruim bedeeld; geen lid van de voortreffelijk protestant-aristocratische familie RAPPARD heeft iets te klagen. Van den directeur van het kabinet des konings tot den ridder minister, zijn allen goed voorzien tot den geringsten toe. Men zou met hunne tractementen alleen duizende lieden van Hattemnichts kunnen spijzen.

Catholijken, wat moeten wij doen, zoo ons treurig voorgevoel ons niet bedroog? Wat moeten wij doen, zoo de ex-afgevaardigde in 1840 als minister op nieuw met zijne fanatieke vorderingen voor den dag zou komen, daartoe de hand zou willen leenen, zijne stelsels zou willen doorvoeren?

God behoede vaderland en koning! maar dan voorzien wij niets goeds!

Nederlanders, donker is het verschiet.

Maar na regen komt zonneschijn, na lijden verblijden, na het ergste kwaad komt het goede. De heerschappij der aristocratie en van het fanatisme heeft haar hoogste toppunt bereikt, de geest der natie zal tegen hare vijanden als een reus oprijzen, reeds heeft zich een voorbode vertoond. Wij torschen een juk dat ons dreigt te verpletten; maar wij zullen zien hoe magteloos aristocraten zijn als LIPMAN's en THORBECKES, als LUSAC's en CURTIUSSEN' de zaak der verdrukte natie zullen op zich nemen. Edele SASSE VAN YSSELT! kondet ook gij uit uw graf verrijzen! Mannen uit Noord-Braband en Limburg! gij zijt onze eenigste vertegenwoordigers en verdedigt fier onze vrijheid en regten. Verdwijne de oligarchie en dominocratie, die 's lands welvaart, de verbroedering der burgers belemmert, die juicht bij onze treurtoonen. Doch moed burgers, als het water aan de lippen is, is redding nabij.

Bestaat er waarschijnlijkheid dat het ministerie VAN RAPPARD eindige gelijk het ministerie POLIGNAC?

Mij dunkt, neen: niet omdat ik WILLEM II voor vrijzinniger houde dan KAREL X, maar ik geloof dat onze koning minder waarde aan het regeren hecht.

Uit een ridderlijk oogpunt beschouwd, heeft de Nederlandsche scepter weinig aanlokkelijks, en kan nu Z. M. denzelven niet voeren gelijk het hem goeddunkt, dan zal hij denzelve liever nederleggen, dan zich aan voorwaarden te onderwerpen, die hem tegen de borst zijn. » Regeren als LEOPOLD van België" nooit. Veeleer legt hij, gelijk zijn vader, de kroon neder en retireert zich in Silezië. Als KAREL X de uitspraak des kanons in te roepen, dit kan men doen om koning van Frankrijk te blijven; om over Nederland te heerschen is zulks de moeite niet waard. *Ce serait de très mauvais goût.* Valt dus, gelijk ik hoop en verwacht, niet alleen het ministerie VAN RAPPARD, maar met hetzelve het stelsel des Behouds, zoo zij men voorbereid in de *Staats Courant* de aftreding van WILLEM II en de optreding van WILLEM III te lezen.

—

Opmerkelijk is het intusschen dat de heer VAN RAPPARD nog niet ontheven is van zijn post als president van het hof van Gelderland. Zal hij tevens president van het geregtshof te Arnhem zijn en minister van financiën te 's Hage? of wel, wordt het presidentschap voor hem open gehouden, ingeval hij gelijk vroeger zijn collega VAN DER HEIM eenige weken na zijne benoeming afdruipen moet! Men mag niet onderstellen, dat iemand, die zijne belangen zoo wel weet te behartigen als jonkheer VAN RAPPARD, zijnen inamovibelen presidentstoel zou hebben gewaagd voor den onzekeren ministeriëlen zetel, zonder zich, wat men noemt, behoorlijk te hebben *gedekt* tegen alle eventualiteiten.

Blijft dus het presidentschap ten behoeve van den jonker vacant? of zal de jonker in den geeste presideren? Of eindelijk welke schadeloosstelling heeft de Geldersche jonker gekregen voor het geval dat het hem als zijnen Zeeuwschen medejonker mogt gaan?

(*Arnh. C.*)

DE FLESCH.

De met de gewone BOUDEWIJNSCHE bluf aangekondigde platen van CRUICKSHANK hebben wij gezien; doch wij gelooven, dat dezelve, evenmin als dat na die platen vervaardigde drama van den Heer Iz. J. LION, dat nut zullen stichten, hetwelk de Haagsche uitgever ons wil doen gelooven. De platen zijn voor Engelschen vervaardigd, en in Engeland is brood en vleesch en bier zoo goedkoop, dat de mindere klasse het zich kan aanschaffen, en dus dien prikkel niet noodig heeft, welke de ambachtsman de mindere klasse, hier, als het ware, behoeft.

In een land, waar welvaart en bedrijvigheid heerscht, waar ieder, die werken wil, werken kan en een ordentelijk loon verdienen, zal men de minste dronkaards vinden, terwijl daarentegen in een land, waar men niets dan achteruitgang en werkeloosheid aantreft, de dronkenschap het meeste heerscht, want lediggang voert tot dezelve. Zelden toch treft men in een huisvader, wiens zaken vooruitgaan, een dronkaard aan, terwijl men daarentegen in hen, wiens zaken achteruitgaan, de meeste dronkaards vindt.

Het is geenszins door platen, noch tooneelvoorstellingen, dat het kwaad der dronkenschap gestuit kan worden; in deszelfs hartader moet het worden aangetast, en geheel andere middelen worden aangewend. Die middelen bestaan in het verschaffen van werk, om aldus den lediggang te voorkomen, en eene aanzienlijke vermindering van den prijs der voedzame levensmiddelen brood en vleesch.

Indien de ambachtsman voor vier stuivers, en minder, een pond vleesch kan bekomen, waarlijk, hij zoude dat geld niet aan sterken drank besteden; maar de veel te hooge prijs maakt hem moedeloos; want al ontzegt hij zich ook eenige dagen het gebruik van sterken drank, dan nog is die bezuiniging niet toereikende, om eenmaal 's weeks voor zich en zijn gezin vleesch op tafel te zien.

In Nederland heerscht moedeloosheid en is de ambachtsman ter nedergeslagen. Gij zult tot hem zeggen: « drink geenen sterken drank," en hij zal u zeggen: « waarom niet?"

» Omdat gij uw geld beter besteden kunt."

» Door het naar den ontvanger te brengen? Het is beter niets te hebben voor lieden van onze klasse; want waar niets is, verliest de keizer zijn regt."

» Maar de sterke drank ondermijnt de gezondheid."

» Wat raakt mij zulks, wat doen wij met de gezondheid, eene goede gezondheid is voor ons niet eens goed; want dan heeft men eetlust, en de levensmiddelen zijn duur, en als men dan een slagterswinkel voorbijgaat, en men ziet er het malsche vleesch hangen, dan wateren de tanden en bedenkt men dan daarbij, dat de Schepper het vee tot voedsel voor den mensch bestemd heeft, en men even goed mensch is, als een ander, maar zich van dat voedsel onthouden moet, dan is het om razend, om dol te worden."

Dit is de taal der moedelooze neerslagtigheid, die troost, of liever bedwelming, in den drank zoekt. Neem de oorzaak dier neerslagtigheid weg!, en hij zal zijne toevlugt niet tot den drank nemen; dat de prijs van het brood en het vleesch verminderd worde, vrijheid van geslacht en gemaal; geene belasting op het onontbeerlijkste voedsel; dat de ambachtsman ondervinde, dat, wanneer hij den drank laat varen, hij en zijn gezin brood bekomen kan, dan zal de maatschappij minder dronkaards en meer gespierde, moedige, krachtvolle mannen tellen. Dit noemen wij de beste wijze om de dronkenschap tegen te gaan, oneindig doelmatiger dan tooneelvoorstellingen en platen, die, hoe groot de indruk ook zijn moge, welke zij op het eerste gezigt bij ons verwekken, door de gewoonte, die indruk geheel en al verliezen, en ophouden aan het doel, waartoe zij bestemd zijn, te beantwoorden. (*Hydra.*)

Proefhoudend middel tegen de Griep.

De weergesteldheid, die wij sedert eenigen tijd hebben, is oorzaak, dat de griep (Influenza) zoo algemeen heerscht. De griep heeft veel overeenkomst met de catarrale koorts, als: droogheid van den neus, gevoel van rauwheid langs de luchtpijp tot in de borst, ingenomenheid des hoofds, duizeligheid, volle, harde pols, heesje, drooge huid, veel dorst, ratelende, hijgende ademhaling, vliegende borstpijn en donkerbruine pis (urine). De huid vereischt de eerste zorg. Men wikkele den patiënt, geheel uitgekleed, in eene drooge wollen deken, goed aansluitende en met dekens, kussens of een bed goed dekkende. Begint de huid klam te worden, dan wassche men hem met bloedlaauw water schielijk af, aanvangende bij het hoofd, en zorge, dat de huid open blijve. De patiënt neme gedurig frisch water in den mond, snuive het op en drinke gedurig niets dan frisch water. Op deze wijze wordt de kwaal zeer spoedig genezen, zonder naweeën.

Blijft evenwel de griep hardnekkig, dan doet men hem in genoemde dekens vertoeven, tot dat het zweet rijkelijk vloeit. Is de crisis, neusvloeijing verschenen, dan wassche men den lijder 's morgens met bloedlaauw water af, gunne hem rust, en kan hij opstaan, dan doe men hem aankleeden en beweging nemen, zonder gevaar te loopen van togt of koude te vatten.

Somtijds blijft, na de genezing, een hoesten terug, dat zeer aangrijpend voor de tegal is. Dit wordt overwonnen, door den mond gedurig met frisch water uit te spoelen.

Wordt de patiënt door hoesten gedurende de ziekte gehinderd, dan neme men een doekje ter grootte van ¼ vel schrijfpapier, vouwe dit vier dubbel, doope het in frisch water, en na het goed uitgewrongen te hebben, legge men dit op de keel, goed gedekt met een droog doekje. Dit doekje worde ieder kwartier uurs vernieuwd. Zijn er geene of trage ontlastingen, dan neme men een' doek, ter grootte van een servet, vouwe die zes- of acht- dubbel te zamen, doope denzelven in frisch water en legge dien, goed uitgewrongen, op den buik, goed gedekt met een' droogen doek. Deze omslag 's avonds en 's morgens vernieuwende, zal de gewenschte stoelgang volgen. Bloedaandrang (congestie) naar het hoofd doet men spoedig ophouden, door frissche, natte doeken op het hoofd te leggen, welke gewisseld worden, zoodra zij beginnen warm te worden.

In het belang der lijdende menschheid verzoeken wij plaatsing van bovenstaande in het mengelwerk uwer courant, en bidden tevens *alle* eigenaars van periodieke geschriften het over te nemen, daar er dan duizenden lijders spoedig van de griep genezen worden.

De Redactie van den Watervriend.

De Engelsche *Punch* deelt het berigt mede eener groote prijsuitdeeling, die onlangs in het PANTHEON heeft plaats gehad, onder anderen:

Aan Mrs. BRITTLES, 20 jaren gehuwd met JOHN BRITTLES, die in al dien tijd haar man 's middags geene koude coteletten heeft voorgezet — een zilveren trekpot.

Aan Mrs. FORTYPOWER, die haar man nooit gevraagd heeft, hoe laat hij te huis zoude komen, nooit gezegd, dat zij zou opblijven tot zijne tehuiskomst, veel minder gedreigd om hem te komen afhalen — een zilveren roomlepel.

Aan Mrs. RUMMEN, die nooit geweigerd heeft met haar man uit te gaan: *omdat zij geen geschikte kleeding had, zoo als hij wel wist* — een stuk beste zijde.

De hoogste prijs, eene kostbare garnituur met diamanten, viel echter aan Mrs. MIRABEL ten deele. Deze voortreffelijke vrouw is 17 jaren gehuwd, en heeft haar man nog nooit *om geld gevraagd.*

CORRESPONDENTIE.

Het « Gesprek enz." kan zoo als het daar ligt en ongeteekend niet geplaatst worden.

ADVERTENTIEN.

OPENBARE VERKOOPING

aan 's Rijks Werven der Marine te Vlissingen, op Dingsdag den 1. Februarij 1848, des voormiddags ten 10 ure, *bij afslag en mijning*, van eene Oude BOOT en dito VLET-PONT, eenige afgekeurde BAKEN, TONNEN, KETTINGEN en ander IJZERWERK, WIGTSTEENEN en Oud TOUWWERK daartoe behoorende; voorts eene partij EIKEN BRANDHOUT, SCHALEN, AFBRAAK, MOT en hetgene meer zal worden aangeboden.

Zijnde alles daags vóór en op den dag der Verkooping voor de gegadigden te zien.

VLISSINGEN, den 17. Januarij 1848.
De Vice-Admiraal, Directeur
en Kommandant der Marine,
E. LUCAS.

AANBESTEDING

van **VLEESCH** en **VET**, ten dienste der Menage van de 1e Divisie van het Korps Mariniers te Vlissingen, op Vrijdag den 21. Januarij 1848, des voormiddags ten 11 ure, ten Bureele van den 1n Luitenant-Kwartiermeester van gezegde Divisie; alwaar van heden af de Voorwaarden ter lezing liggen van des morgens 10 tot 's namiddags 2 ure.

VLISSINGEN, den 17. Januarij 1848.
DEYLL.
1e Luit.-Kwartiermeester.

AFVAART-UREN
VAN DE STOOMBOOT
DE SCHELDE,
VARENDE TUSSCHEN
VLISSINGEN en BRESKENS.

JANUARIJ 1848.

Van Vlissingen.				Van Breskens.			
Woensdag	19,	vm.	11,30 ure.	Woensdag	19,	nm.	12,45 ure.
Donderdag	20,	nm.	12,30 «	Donderd.	20,	«	1,45 «
Vrijdag	21,	«	1,30 «	Vrijdag	21,	«	2,45 «
Zaturdag	22,	«	2 «	Zaturdag	22,	«	3,15 «
Zondag	23,	«	2 «	Zondag	23,	«	3,15 «
Maandag	24,	«	2,30 «	Maandag	24,	«	3,30 «
Dingsdag	25,	«	2,30 «	Dingsdag	25,	«	3,30 «

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 17. Januarij. Een Russisch schip, de Echo, kapitein Rensfort, van Odessa, met tarwe, is bij het binnenkomen alhier onder den overwal omhoog geraakt en zit nog vast, met lekkagie; men heeft er reeds twee ligters van ontscheept.

TE VLISSINGEN, BIJ [illegible] W. VAN [illegible]